

WILLIAM
SHAKESPEARE

•
Sonete

ÎN TRADUCEREA LUI
RADU ȘTEFĂNESCU

Fotografii de NATALIA GÂRBU

CARTIER

II

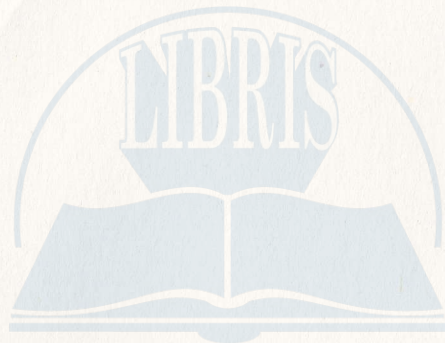

Când patruzeci de ierni te vor brăzda
Și-ți va apune fala juvenilă,
A tinereții haină-ți va părea
O vechitură: ai să-ți plângi de milă.
Vei fi-ntrebat: „Avea unde-o ții?”,
Vor da răspuns adâncile găvane
Ce-ți îngropară fruntea: „Chiar aci!”
Dar îți va fi rușine, o, sărmane.
Cu mult mai lesne bătrânețea ta
Va fi iertată, dacă vei răspunde:
„Privește-acest copil, mă va purta:
Acolo sunt, pe el întreabă-l unde”.
Și sânge cald prin venele-nghețate
Va curge-atunci când moartea-ți râde-n spate.

III

Privește-te în ochi: o față nouă
De-ai zămisli, când asta se destramă,
Te vei găsi la fel în amândouă.
Nefericești o viitoare mamă,
De mai aștepți! Nu-i nicăieri hambar
Atât de plin, să nu viseze grâu,
Și nici așa nebun un grădinar
Să-mprăștie sămânța în pârâu.
Tu ești oglinda mamei tale încă,
Al tinereții ei de-april teaur,
La fel și tu, în apa ei adâncă
Privești 'napoi, spre anii cei de aur:
De chip lipsit când singur ești, murind,
Oglinzile din tine se desprind.

IV

Frumos nesăbuit, copil căzut
 În patimi egoiste, moștenirea
 De ce ți-o risipești? Un împrumut
 E tot ce dă, și doar vremelnic, Firea.
 De ce întreci în cheltuieli măsura
 Și irosești în patimi ce ți-e dat?
 Avut nemăsurat e picătura:
 Nimic nu e etern, nu ești bogat.
 Te zăvorăști, spre-a te-implini în reci
 Îmbrățișări: în tine se-amăgește
 Un eu pervers... Ce lași atunci când pleci
 Moștenitorilor? Nimic, firește:
 Lumina ta se stinge în pământ
 Cu tine-odat', în ultimul cuvânt.

V

Același soare bun ce o răsață,
 Și scaldă-n dulcea lui lumină floarea,
 Îi va sluți cândva plăpânda față,
 Ca un tiran, tăindu-i respirația
 Cu toamne lungi, spre iarnă s-o târască,
 Acolo unde frunzele uscate
 Se vor întoarce-n criptele de iască
 Să doarmă somn de ger... Și dacă poate,
 Pe un pervaz, îți pare că-ntr-o vază
 O floare-a lăcrimat, să știi, e-agheasma
 Pereților de sticlă, ce păstrează
 Ca un reproș, din trupul scurs, mireasma:
 Căci viața ei, deși de chip s-a rupt,
 Mustește încă, dulce, dedesubt.

VI

Când iernile oribile veșminte
 Pe trupul verii tale vor să pună,
 Să-ți distilezi esența înainte
 Ca farmecu-i lăuntric să apună,
 Și toarn-o într-un vas ce răsplătește
 Pe cei ce îl deschid, cu un profit:
 Căci dăruind în el, bogatul crește,
 Copiii dând dobândă înzecit,
 Și tot de zece ori mai vesel trece,
 Nepăsător, de moartea cea perfidă;
 Când lași posterității chipuri zece,
 Mai știe ea pe care să-l ucidă?
 Frumos rămâi, și nu festin de viermi:
 Strecoară-te-n copiii tăi eterni.

VII

O, uită-te cum se ridică soare
 În glorie, din pronia eternă,
 Și-aprinde zi, iar dedesubt, popoare
 De muritori în humă se prosternă.
 O, uită-te, celestele coline
 Din bolțile luminii cum le-atinge,
 Și-i tânăr încă-n mâna care ține
 De frâiele amiezii, când se stinge
 Abia simțit, în urmă-i, răsuflarea:
 Deși e sus, în aurul din rază,
 O umbră din apus i-upleacă zarea,
 Îngenunchind. Și-i noapte ce urmează.
 De fiu lipsit, deși ajuns pe culme,
 Și tu la fel muri-vei, fără urme.